

Mas Enric

Castellbell i el Vilar

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Carrer mas Enric, 56
Alçada: 322

Coordenades:

Latitud: 41.64377
Longitud: 1.82176
UTM Est (X): 401878
UTM Nord (Y): 4610896

Classificació

Número de fitxa 08053 - 633
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Popular Contemporani
Segle XVI-XXI
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Ha estat transformat però no s'han pogut evaluar aquestes modificacions personalment per manca d'accés a la finca.
Protecció Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: 1909040DG0110N0001OJ
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dl., 05/06/2017 - 02:00

Descripció

Antiga denominació del mas Serra, situat al veïnat de Sant Cristòfol. No s'ha pogut visitar la finca i s'han fet transformacions i afegits; però la importància històrica del mas mereix una fitxa. Per alguna fotografia antiga, anterior a les reformes modernes, s'observa un edifici de dimensions considerables i robust. Constava de planta baixa i dos pisos, segurament també golfes. La seva construcció respon a models arquitectònics tradicionals. Estava dedicat a la producció agrícola i disposava de una bona extensió de terrenys, que actualment s'ha convertit, malauradament, en una de les moltes urbanitzacions de Catalunya que es van fer en altres èpoques.

Observacions:

Les propietats del mas es van convertir en urbanitzables a finals dels anys 70 del segle XX, urbanització que també es coneix amb el nom de "Mas Enric".

En la forma "Enrich" és en l'actualitat un dels cognoms més abundants del nostre terme.

Enric deriva del nom propi germànic Haimrik.

Història

A Sant Cristòfol existien, vers 1328, els masos d'En Bernat Serra i d'En Berenguer Serra, entre d'altres. El segon correspon al futur mas Enric. En un document del 30 de novembre de 1370, on el senyor del terme i del castell de Castellbell, Jaume Desfar, donà possessió a la seva muller Margarida, signà com a testimoni un tal Guillem Serra. Aquest seria un dels antecessors del senyor Montserrat Serra, que constava com a propietari del mas en el capbreu de 1441, i feia de testimoni, el dia 31 d'abril de 1445, a la pressa de possessió de Blai de Castellet, com a nou senyor del terme. Participà, juntament amb Gabriel i Bernat Serra, a l'acte d'investidura de Bernat Sarroca, mercader de Barcelona, el 1453. No podem precisar la data exacta en què arribà a aquelles contrades l'anomenat "mestre" Enrich, sastre d'ofici, que seria el següent propietari del mas. Casat amb Eulàlia Oliva, al "mestre" Enrich Mercer, sastre, el 27 d'agost de 1475 li va ser signat un títol de nou establiment del mas de les Garrigues, que quedava incorporat i aplevat al mas de l'Oliva, per la senyora del terme, Caterina Sarroca.

El 1485 es signen, a Rubí, els capítols matrimonials de Francesc Enrich, fill de "mestre Anric, natural de Alamanya, ara habitant en lo terme de Castellbell, e de la dona na Aularia, muller de aquell". El mas de la Serra li fou establert al mestre Enrich el 25 de gener de 1494. Miquel de Maçanet i Sarroca, fill de l'esmentada Caterina Sarroca i de Bartomeu Agustí de Maçanet, signà un acte d'establiment del mas de la Serra, el 25 de gener de 1494, a favor dels citats Enrich Mercer i Eulàlia, que regentaren la propietat dels 3 masos fins el 1503, quan en fan donació al seu fill Joan Enrich, àlies Mercer, que es declara amo dels masos Serra, Garrigues i Oliva a la capbrevació de 1534, promoguda per Elisabet Joana Marcel de Camporrells, vídua de Berenguer Francesc de Maçanet, i casada en segones núpcies amb Lluís de Boixadors.

El propietari Ramon Enrich testà el 14 de desembre de 1663, deixant l'herència al seu fill Francesc, que testà el 1698. L'hereu fou el seu fill Josep Enrich, dit de la Casa Gran. Josep Enrich de la Casa Gran, fou un altre dels continuadors de la nissaga i sabem que va vendre un tros de terra del seu mas, el 15 de desembre de 1794, al seu veí Joan Calsina, amo del mas de la Calcina, de Marganell. Vers l'any 1807 ens apareix a la documentació el senyor Valentí Enrich de la Casa Gran.

Els amillaraments de 1851, 1853 i 1862 diuen que el propietari del mas Enric era Josep Calsina i Enrich, que tenia 2 rucs i 7 ovelles. Les seves terres estaven conformades per 2 quarteres i 8 quartans de regadiu, 11 quarteres i 7 quartans dedicades al conreu de cereals, 15 quarteres plantades de vinya i altres 2 quarteres amb oliverar. El bosc s'estenia per 89 quarteres i els erms ocupaven altres 15 quarteres. El 1890 el propietari del mas era Joan Calsina.

En el Registre Fiscal de 1920, el propietari de can Enrich era Pau Calsina i Oller. L'any 1950 ho era Enric Calsina i Viladoms, i l'heretat estava composta per 62 Ha 08 a i 09 ca de terres. El successor fou el seu fill Jaume Calsina, casat amb Montserrat Botines. La senyora Maria Calsina i Botines fou la pregonera de la

Festa Major de Sant Cristòfol de 2005. És la filla de Jaume Calsina, del mas Enric, i de Montserrat Botines, de cal Botines. Marxà del poble amb 8 anys i, dels seus records, explicà que "per l'any 1872, durant les guerres carlistes, passaven per aquí soldats que venien pels mateixos camins que feren l'àvia i la mare, com moltes persones del poble, per anar a vendre a Montserrat el mató i la mel que l'àvia recollia de les bresques d'abelles que tenia... amb la mula i a peu [...] després de confiar-la a uns masovers, el 1972 vàrem vendre la finca, que és l'actual urbanització del "Mas Enric". Creiem que això succeí el mes de maig del 1973, i la compradora fou Elionor Martí i Sala, esposa de l'empresari urbanístic terrassenc Antoni Barata i Gual.

Bibliografia

VALLS i PUEYO, Joan (2003). L'Enrich, un cognom d'origen alemany; dins El Brogit, Periòdic informatiu de Castellbell i el Vilar. 273, novembre del 2003.

